

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 19: Tất Cả Kinh Đại Thừa Đều Lấy Thật Tướng Các Pháp Làm Thể

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 002)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Tất cả kinh Đại thừa, đều lấy thật tướng các pháp làm thể.】

Đây chính là căn cứ để Phật giảng kinh. Phật dựa vào đâu mà giảng, căn cứ vào cái gì để giảng? Là căn cứ vào chân tướng sự thật. Điều này thì không còn gì để bàn cãi nữa, đây là chân tướng của sự thật. Chẳng phải là do Ngài suy tưởng viển vông, mà hoàn toàn là sự thật, đây là chân tướng của vũ trụ nhân sinh, trong Phật pháp gọi là “Chư pháp thật tướng” (thật tướng của các pháp). “Chư pháp” chính là tất cả pháp của vũ trụ nhân sinh; “thật” là chân thật, là tướng trạng chân thật.

Điều này nói lên vì sao kinh Phật đáng để chúng ta tin tưởng, vì sao đáng để chúng ta chọn lấy, tiếp nhận; [bởi vì] những gì Ngài giảng đều là chân tướng sự thật.

Mà bốn chữ “vũ trụ nhân sinh” này, chúng ta cần phải nhận thức cho thật rõ ràng. “Vũ trụ” là môi trường đời sống của chúng ta, không phải là không có quan hệ với chúng ta, nó là môi trường sống; còn “nhân sinh” chính là bản thân mình. Nói cách khác, tất cả kinh điển mà Thế Tôn đã thuyết, chẳng qua đều là thuyết minh về chân tướng của chính mình và môi trường sống của chính mình mà thôi.

Quý vị thử nghĩ xem, còn có gì thân thiết với bản thân mình hơn điều này nữa không? Không có, không tìm đâu ra được nữa.

Do đó có thể biết, nếu đối với chính mình, đối với chân tướng môi trường sống của mình mà không minh bạch, thì cái này gọi là Mê, mê thì gọi là phạm phu. Nếu như đối với chính mình, đối với chân tướng môi trường sống của mình

mà thấu suốt rõ ràng, thì người này gọi là Giác; giác thì gọi là Phật, gọi là Bồ Tát.

Có thể thấy rằng, Phật Bồ Tát và phàm phu chỉ là tên gọi khác nhau của sự Mê hay Ngộ đối với chân tướng của chính mình và môi trường sống của mình mà thôi; ngoài điều đó ra, đâu có sự khác biệt nào giữa phàm và Thánh?

Cho nên, “phàm” và “Thánh” cũng là nhị pháp (hai pháp đối đãi), cũng không thể chấp trước. Nguồn gốc của danh từ phàm và Thánh này, chính là dựa trên sự Mê hay Ngộ đối với chân tướng sự thật này mà nói; rời khỏi sự Mê và Ngộ, thì quả thực không có cái danh từ phàm và Thánh.